வேளையிலும், இறைவனுடைய திருவருளைப் பற்றிச் சிந்திப்பது, அக மகிழ்வது போன்றவை பக்குவமடைந்த ஆன்மாக்களுக்கு இயல்பாகவே நிகழும். எனக்கு எக்காலத்தும், எல்லாப் பொருளும் ஆவது அந்த அருளே என்கின்ற தெளிவு அம்மையாரைப் போன்ற அருளாளர்களுக்குத்தான் கிட்டும்.

"அருளே உலகெலாம் ஆள்விப்ப(து), ஈசன்
அருளே பிறப்பறுப்பது; ஆனால் - அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையேன், எஞ்ஞான்றும்
எப்பொருளும் ஆவ(து) எனக்கு"

(அற்புதத் திருவந்தாதி)

திருவருள் எங்கும், எல்லாவற்றிலும் கலந்து நிற்கிறது. குறிப்பாக சீவராசிகளிடையே இறைவனுடைய அருள்மழை பொழிந்து கொண்டே இருக்கின்றது. ஆனால், அதை மக்கள் உணருவாரில்லை. ஏனென்றால் அவர்கள் அந்தக் கண்களுடன் பார்ப்பதில்லை. அருட்செல்வத்தை உணர்ந்து கொள்ளத் தனி முயற்சி தேவை. பொருட்செல்வத்தை உயிரும், உடலும் சதா நாடிக்கொண்டே செல்கின்றன. பொருளிலுள்ள ஈடுபாட்டின் காரணமாக அருளைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. மேலும், நாம் நினைப்பதும், பேசுவதும் அவனருளாலேயே என்று உணர்த்துவதற்கும் ஒருவருமில்லை. ஆகவே, நமக்குக் கண்ணிருந்தாலும் கண்ணற்றவர்கள் போல வாழ்க்கையை நடத்திச் செல்லுகின்றோம். அப்பொழுதும் இறைவன் தன்னுடைய பணியைச் செய்யத் தவறுவதில்லை. சரியான நேரத்தில் நமது உள்ளத்தில் வந்து புகுந்து கொள்கின்றான். குளிர்ச்சி பொருந்திய தனது திருவடியை நமக்குப் பாதுகாவலாக முன் வைக்கின்றான். உள்ளே இருந்து கொண்டு ஊனுடம்பினை உருகச் செய்கின்றான். ஒப்பற்ற ஆனந்தத்தை நமது உடலிலும், உயிரிலும் பாய்ச்சுகின்றான். அதுமட்டுமன்று, நம்முடைய மலங்களை நீக்கி அருளுகின்றான். அதை எப்படிச் செய்கின்றான் தெரியுமா? நம்முள்ளேயே மூடிக்கிடக்கின்ற அருட்கண்களை விழிப்பித்து நம்முடைய குற்றம், குறைகளைப் போக்குகின்றான். இறைவனுடைய அருள்பட்ட மாத்திரத்திலேயே நமது அகக்கண் திறந்து விடுகின்றது. இறைவனுடைய தூய ஒளி உயிரில் பதிந்து கொள்கின்றது. உலக நாட்டம் உள்ள வரையில் அருட்கண் விழிப்பதில்லை. அருட்கண் திறக்கும்போது புலன்களின் இயக்கம் மாறி விடுகின்றது. ஐம்புலனறிவின் தன்மை மாறுகிறது. புலன்கள் தம் வழியே செல்வதில்லை. அருட்கண்ணின் நோக்கிலேயே செல்லும். பளிங்கு இருக்கின்றது. எப்போதும் பளிங்கில் அருகில் உள்ள பொருட்களின் நிறத்தைப் பாய்ச்சுகின்றோமோ அதனை அது பிரதிபலிக்கும். இறைவன் தனது ஒப்பற்ற அருளாகிய பவளத்தை உயிராகிய பளிங்கில் பதிக்கும்போது பளிங்கானது அந்தப் பவளத்தின் தன்மையைப் பிரதிபலிக்கும். சீவகரணங்கள், சிவகரணங்களாக மாறிவிடும்.

''விண்ணின் றிழிந்து வினைக்கீடாய் மெய்கொண்டு
தண்ணின்ற தாளைத் தலைக்காவல் முன்வைத்து
உண்ணின் றுருக்கியொ ரொப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணின்று காட்டிக் களிம்பறுத் தானே''. (திருமந்திரம் - 113)

''களிம்பறுத் தான்எங்கள் கண்ணுதல் நந்தி
களிம்பறுத் தான்அருட் கண்விழிப் பித்துக்
களிம்பணு காத கதிரொளி காட்டிப்
பளிங்கிற் பவளம் பதித்தான் பதியே''. (திருமந்திரிம் - 114)

இவையெல்லாம் இறைவனுடைய அருளாலேயே நடக்கின்றன. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் எண்ணி எண்ணிப் பார்த்து வியக்கின்றார். உயிர்களுக்கு இறைவன் இன்பத், துன்பங்களைத் தருகின்றான். அவற்றை அனுபவித்து மக்கள் தங்களை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதே திருவருள் இயக்கத்தின் நோக்கமாகும். மாசு மறைந்து தூய்மை வர வேண்டும். அதற்காக இறைவன் உயிர்களை ஒறுக்கின்றான், பொறுத்துக் கொள்கின்றான். எத்தனை பிழைகள் செய்தாலும் அவற்றைச் சட்டை செய்வதில்லை. நாம் செய்கின்ற தீங்குகளை மறந்து நம்மைத் திருத்திக் கொள்வதற்காக வாய்ப்புகளைக் கொடுத்துக் கொண்டே வருகின்றான். நாய் போன்ற நம்மையும் பொறுத்து ஆளாக்கி அவனுடைய அருளுக்கு உரிய பொருளாக நினைத்து அவ்வப்போது நமக்குத் தண்டனையும் கொடுத்து, நமது உயிரினைத் தீயிலிட்ட தங்கமாக்குகின்றான். என்னே அவனுடைய கருணை!

''ஒறுத்தாய் நின் அருளில்; அடியேன் பிழைத்தனகள்
பொறுத்தாய் எத்தனையும்; நாயேனைப் பொருட்படுத்திச்
செறுத்தாய்; வேலைவிடம் அறியாமல் உண்டுகண்டம்
கறுத்தாய்; தண்கழனிக் கழிப்பாலை மேயானே!''

இந்த உணர்வினை வேறொரு விதத்தில் திருமூலர் விளக்குகின்றார். குற்றம் உடையவர்களை இருட்கண்ணினோர் என்று அழைக்கின்றார். அவர்கள் மீது இறைவன் அருள்படவில்லை. எனவே, அவர்களுக்கு அந்த அருளின் தன்மை தெரியாது. கண்ணற்றவர்கள் சூரிய ஒளியைப் பார்க்க முடியாது. கண்ணுடையவர்கள் சூரிய ஒளியைப் பார்க்கின்றார்கள். அதேபோல, அருட்கண் இல்லாதவர்களுக்கு மெய்யுண்மை தோன்றாது. அதன் காரணமாகப் பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்த மாட்டாமல் பல பிறவிகள் பெற்று இன்னலடைவார்கள். ஆனால், தனக்குள்ளேயே இருக்கும் அருட்கண் திறந்தமாத்திரத்தில் இறைவனே அவர்கள் முன் தோன்றி அருள்புரியும் நிலையை அவர்கள் உணருவார்கள் திருவருள் காரணமாக உள்ளத்திலேயே ஒரு ஒப்பற்ற ஒளி தோன்றிடும்.

"அருட்கண்ணி லாதார்க் கரும்பொருள் தோன்றா
அருட்கண்ணு ளோர்க்கெதிர் தோன்றும் அரனே
இருட்கண்ணி னோர்க்கங் கிரவியுந் தோன்றாத்
தெருட்கண்ணி வோர்க்கெங்குஞ் சீரொளி யாமே".

(திருமந்திரம் - 1808)

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களும் இறைவனின் அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கி இருப்பவர்கள். இறைவன் தங்களை ஆட்கொண்டதைப் பற்றி வியந்து தங்களுடைய உடலையும், உயிரையும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணித்தவர்கள். அவனுடைய அருளை நெஞ்சையள்ளும் பாடல்கள் மூலமாகப் போற்றி அவர்கள் பெற்ற இன்ப அனுபவத்தை நாமும் பெறலாம் என்று உலகுக்குப்பறை சாற்றுகின்றார்கள். அவர்கள் அருளனுபவம் பெற்றுப்பேரின்பம் பெற்றதன் காரணமாக மேலும் மேலும் திருவருளைப் பெற வேண்டுமென்ற ஒரே நோக்கத்துடன் வாழ்க்கை நெறியை வகுத்துக் கொண்டார்கள். இறைவனுடைய குணங்களையெல்லாம் தெரிந்தும் தன்னகத்தில் இறைவன் இன்னும் காலடி வைக்கவில்லையே என்று ஏங்குவார்கள். திருவருள் அமுதத்தை முழுமையாகப் பருகி அதிலே தன்னை மறந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதே அவர்களுடைய விருப்பமாக அமைகின்றது. இத்தகைய வேட்கையைக் காரைக்கால் அம்மையார் பின்வரும் பாடலில் பாடுகின்றார்:

"தனக்கே அடியனாய்த் தன்அடைந்து வாழும்
எனக்கே அருளாவாறு என்கொல்? - மனக்குஇனிய
சீராளன், கங்கை மணவாளர், செம்மேனிப்
பேராளன், வானோர் பிரான்".

(அற்புதத் திருவந்தாதி)

இறைவனுடைய அருளை நன்கு தெரிந்து கொண்டவர் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருஞானசம்பந்தர் பெருமான். எத்தகைய இடர்ப்பாடு வந்தாலும், எத்தகைய இன்னல் நேர்ந்தாலும், இறைவனுடைய திருவடியே தனக்கு இன்பம் தருவது என்கின்ற உறுதிப்பாடு கொண்டவர். ஒருநாள் அவருடைய தந்தையார் வேள்வி செய்வதற்காகப் பொருள் வேண்டுமென்று ஞானசம்பந்தர் பெருமானிடம் கேட்ட போது, சம்பந்தர் பெருமான் தன்னிடம் பொருள் ஒன்றும் இல்லாத நிலையைக் கண்டு இறைவனிடம் பொருள் கேட்கின்றார். அருட்செல்வர் தனது தந்தைக்காக இறைவனிடம் பொருட்செல்வத்தைக் கேட்கின்றார். எப்படிக் கேட்கின்றார்? "எனக்குத் தேவையானவற்றை எல்லாம் நீ கேட்காமலேயே கொடுத்து வருபவன். இப்போது என் தந்தையாருக்குப் பொருள் வேண்டும். என்னிடம் பொருள் இல்லை. பொருள் இல்லாமல் நான் வாடுவது உனது அருளுக்கு அழகில்லையே. என்னைப் போன்றவர்களுக்கு வேண்டாமலேயே

குறிப்பறிந்து கொடுப்பதற்கான அருள் செய்ய வேண்டாமா'' என்று வருந்துகிறார். அந்தக் குறிப்புடன் பதிகம் பாடுகின்றார். அவர் வேண்டியவாறே இறைவனும் ஆயிரம் பொற்கிழியை அவருக்கு அளித்தருளுகின்றான்.

''இடரினும் தளரினும் எனதுறுநோய்
தொடரினும் உனகழல் தொழுதெழுவேன்;
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்தநஞ்சை
மிடறினி லடக்கிய வேதியனே!
இதுவோஎமை ஆளுமாறு? ஈவதொன்று எமக்கு இல்லையேல்
அதுவோஉனது இன்னருள்? ஆவடு துறைஅரனே!''

பிரான் அருள் உண்டெனில் உண்டு நற்செல்வம், பிரான் அருள் உண்டெனில் உண்டு நல்ஞானம் என்கிறார் திருமூலர். உலகத்திற்கு வேண்டியது பொருட்செல்வம். கிடைக்கும் பொருட்செல்வத்தை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திப்பெற வேண்டியது அருட் செல்வம். அருட்செல்வத்தால் கிடைப்பது ஞானம். உயிர் தன்னுள் இறைவனிடமிருந்து கிடைக்கப்பெறும் அருளினால் அந்தப் பேரறிவின் இயக்கத்தை உணர்ந்து கொள்ளும் தன்மையைப் பெறும்போது பெரும் தெய்வமும் ஆகிறது என்பதும் திருமூலருடைய வாக்காகும். இவ்வுலகத்தில் கேட்பவர்கள், கொடுப்பவர்கள் என்று இரண்டு பெரிய கூட்டங்கள் உண்டு. நாமெல்லோரும் கேட்பவர்கள். நம்மில் பலர் பொருட் செல்வத்திற்காகப் பாடுபடுகின்றோம். சிலர் அருட்செல்வத்தின் பெருமை உணர்ந்தவர்கள். கொடுப்பதற்கு மனம் வர வேண்டும். ஒரு சிலரே பிறருக்குக் கொடுக்கும் தன்மையைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு அந்த எண்ணம் தோன்றுவதே இறைவனுடைய அருளால்தான். **''ஈபவர்க்கு அருளும் வைத்தார்''** என்கிறார் திருநாவுக்கரசர். அதேசமயத்தில் ஈவதற்குச் செல்வம் இருந்தும் அதைப் பிறருக்குக் கொடுக்காமல், அது தங்களுக்கு இறைவனால் கிடைத்தது என்கிற உணர்வும் பெறாமல் வாழ்பவர்களுக்கு இறைவன் இம்மையிலும், மறுமையிலும் துன்பங்களை வைப்பான். மிக்க அருளுடன் கங்கையாளை இறைவன் தனது தலையில் வைத்துக் கொண்டான். கைலை மலையில் இராவணன் அகப்பட்டுத் தவிக்கும்போது சாம வேதத்தைப் பாடி இரந்தான். உடனே இறைவனும் அதற்கு இரங்கிப் பேரருளுடன் இராவணனுக்கு உடைவாளும், முக்கோடி வாழ்நாளும் வழங்கினான். என்னே இறைவனுடைய அருள் என்று திருநாவுக்கரசர் திருவையாற்றில் பாடுகின்றார்.

"இரப்பவர்க்கு ஈய வைத்தார்;
ஈபவர்க்கு அருளும் வைத்தார்;
கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாம்
கடுநர கங்கள் வைத்தார்;
பரப்புநீர்க் கங்கை தன்னைப்
படர்சடைப் பாகம் வைத்தார்;
அரக்கனுக்கு அருளும் வைத்தார்;
ஐயன்ஐ யாற னாரே".

இறைவன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், தொழில்களை மட்டும் செய்யவில்லை. இவற்றிற்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருந்து கொண்டு அருள் வடிவாக அகத்திலும், புறத்திலும் காட்சி அளிக்கின்றான். தேவர் களுக்கு அமுதம் தேவைப்பட்ட போது பெருங்கடலைக் கடையச் செய்வித்து அவர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்தருளினான். அதே நேரத்தில் விஷமும் வந்தது. தேவர்களைக் காக்கும்பொருட்டு அந்த விஷத்தைத்தானே உண்டான். அவர்கள் கேட்காமலேயே தனது திருவடிகளை அவர்களுக்குப் பாதுகாவலாக வைத்தான். உள்ளத்திலே அருள் புகும்போதே ஆர்வம் ஏற்படுகின்றது. ஆனந்தம் ஏற்படுகின்றது. தாயூட்டும் உணவைவிடப் பதின்மடங்கு ருசியுடன் உள்ளது இந்த அருளமுது.

"அருளால் அமுதப் பெருங்கடல் ஆட்டி
அருளால் அடிபுனைந் தார்வமுந் தந்திட்
டருளான ஆனந்தத் தாரமு தூட்டி
அருளால் என்நந்தி யகம்புகுந் தானே".

(திருமந்திரம் - 1801)

30. "அருளாளர்களின் அருள் உணர்வுகள்"

திருமூல நாயனார் அருளிச் செய்துள்ள திருமந்திரம் தமிழ் மக்களின் மிக ஆதிநூல் என்று மெய்யுணர்வாளர்கள் போற்றுகின்றனர். சிவபெருமானுக்கு முதற்சீடரான நந்தி தேவரின் எட்டு மாணாக்கர்களில் தானும் ஒருவர் என்று பின்வரும் பாடலால் திருமூலர் கூறுகின்றார்:

"நந்தி அருள்பெற்ற நாதரை நாடிடின்,
நந்திகள் நால்வர், சிவயோக மாமுனி
மன்று தொழுத பதஞ்சலி, வியாக்கிரமர்
என்றிவர், என்னோ டெண்மரு மாமே". **(திருமந்திரம் - 67)**

நந்திகள் நால்வர் சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் எனப்படுவர். சிவயோக மாமுனி என்பவரைப் பற்றி விவரம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. பதஞ்சலியாரும், வியாக்கிரமரும் தமிழ்நாட்டுடன் தொடர்புகொண்டவரென்று கருதப்படுகின்றது.

நந்தி பெருமானது அருளால் தான் ஆசிரியன் எனப்பெயர் பெற்றதாகவும், அவரைச் சேர்த்து எட்டு ஆசிரியர்களும் இறைவனது ஆகம மந்திரங்களை எட்டுத் திக்கிலும் பரப்பினர் என்றும், திருமூலரிடமிருந்து திருமந்திரத்தைப் பெற்று உணர்ந்த அவருடைய சீடர்களும் பல இடங்களிலே திருமந்திரத்தை ஓதி நந்தி மரபினை நிலைபெறச் செய்தனர் என்றும் திருமந்திரம் கூறுகின்றது.

மெய்ப்பொருளை உணரும் சன்மார்க்கத்தை உலக மக்கள் அறிந்து உய்வதற்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்கள் உண்டு. அவற்றை விளக்கும் ஞானக்களஞ்சியமாகத் திருமந்திரம் தொன்றுதொட்டு ஞானிகள், முனிவர்கள் போன்றவர்களுடைய உள்ளங்களைக் கவர்ந்துள்ளது. இவற்றைச் சிவனெறி என்றும், சன்மார்க்கம் என்றும் கூறித் திருமூலர் சைவ சமயத்திற்குத்தனி நாயகன் நந்தியம்பெருமான் எனக் கூறுகின்றார்.

"சைவப் பெருமைத்தனி நாயகன் நந்தி
உய்யவகுத்த குருநெறி ஒன்றுண்டு
தெய்வச் சிவநெறி சன்மார்க்கம் சேர்ந்துய்ய
வையகத்துள்ளார்க்கு வகுத்து வைத்தானே".

(திருமந்திரம் - 1478)

நந்தி என்னும் சொல்லைப்பல இடங்களில் திருமூலர் சிவபெருமானைக் குறித்தே உபயோகிக்கின்றார். ஆயினும், தனக்கு ஆசானாக நந்தி தேவனை அவர் குறிப்பிடும் காரணத்தினால் விடை ரூபமாக அமைந்துள்ள நந்தி தேவனையும் நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. நந்தி தேவனை விடை ரூபமாகத் தமிழ் மக்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வணங்கியுள்ளதாகச் சான்றுகள் உண்டு என்று இலங்கையைச் சேர்ந்த பேரறிஞர் திரு சி.இராமநாதன் போன்றவர்கள் கருதுகிறார்கள். தாயுமான சுவாமிகள் **"நந்திமரபு வாழ்க மூலன் மரபில் வரும் மவுன குருவாழ்க"** என்று போற்றியுள்ளார். அவர் மேலும் கூறுகின்றார். **"சக்கரவர்த்தி தவராசயோகி எனும் மிக்க திருமூலன் அருள் மேவு நாள் என் நாளோ".**

இலங்கையைச் சேர்ந்த பேரறிஞர் திரு சி.இராமநாதன் அவர்கள் திருமந்திரத்தில் மிக்க ஈடுபாடு உடையவர். திருமந்திரத்தில் பல நுட்பமான கருத்துகளைத் தெளிவாக விளக்கக்கூடிய ஆற்றலைப் பெற்றவர். தன்னுடைய கருத்துகளை அவர்கள் இன்றும் எனக்குக் கடிதங்கள் வாயிலாகத் தெரிவித்து வருகின்றார்கள். அதற்கு நான் அவருக்கு மிக்க கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இங்கு அவருடைய சில கருத்துகளை மட்டும் எடுத்துக்கூறிட விரும்புகின்றேன்.

"ஆதியில் பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு முன் இருந்த ஒரே அழியாத அனாதியான மெய்ப்பொருள் விந்து என்று திருமந்திரம் கூறுகின்றது. நாசா (NASA) விண்வெளி ஆராய்ச்சியாளர்களும் இந்த உண்மையையே மின்சார காந்த அணுசக்தி (Electro - Magnetic Weak and Strong Atomic Energy) என்று கூறுகின்றது. இச்சக்தி, தன் அமுக்கம் தாங்க முடியாமல் வெடித்துப் பெருமுழக்கம் (Big Bang) உண்டாகிப்பிரபஞ்சமும் உயிர்களும், அசைவு அசைவற்ற பொருள்களும், 50 கோடி சூரியன்களும், சந்திரர்களும், நட்சத்திர மண்டலங்களும், அண்டங்களும், பஞ்ச பூதங்களும் வெளிப்பட்டதாகக் கூறுகின்றது.

BIG BANG THEORY

The Universe arose from a region millions of times smaller than a proton of an atom.

திருமூலரும் தன் ஞான திருஷ்டியால் உணர்ந்ததைக் கீழ்க்காணும் திருமந்திரங்களால் விவரிக்கின்றார்:

"மேல்வரும் விந்துவும் அவ்வெழுத்தாய் விடும்
மேல்வரும் நாதமும் ஓங்கும் எழுத்துடன்
மேல்வரும் அப்பதி அவ்வெழுத்தே வரின்
மேல்வரும் சக்கரமாய் வரும் ஞாலமே". (திருமந்திரம் - 1258)

"ஞால மதாக விரிந்தது சக்கரம்
ஞால மதாய் விடும் விந்துவும் நாதமும்
ஞால மதாய் விடும் அப்பதி யோசனை
ஞால மதாக விரிந்தது எழுத்தே". (திருமந்திரம் - 1259)

"விரிந்த எழுத்தது விந்துவும் நாதமும்
விரிந்த எழுத்தது சக்கரமாக
விரிந்த எழுத்தது மேல்வரும் பூமி
விரிந்த எழுத்தினில் அப்புறம் அப்பே". (திருமந்திரம் - 1260)

"அப்பதுவாக விரிந்தது சக்கரம்
அப்பினில் அப்புறம் அவ் அனலாய் விடும்
அப்பினில் அப்புறம் மாருதமா யெழ
அப்பினில் அப்புறம் ஆகாசமாமே". (திருமந்திரம் - 1261)

"விரையது விந்து விளைந்தன எல்லாம்
விரையது விந்து விளைந்த உயிரும்
விரையது விந்து விளைந்த விஞ்ஞானம்
விரையது விந்து விளைந்த அவன்தாளே" (திருமந்திரம் - 1279)

"விளைந்த எழுத்தது வ்விந்துவும் நாதமும்
விளைந்த எழுத்தது சக்கரமாகும்
விளைந்த எழுத்தவை மெய்யினில் நிற்கும்
விளைந்த எழுத்தவை மந்திரமாமே". (திருமந்திரம் - 1280)

அருணகிரி நாதரும் திருப்புகழில் நாத, விந்து கலாதி நமோ நமோ வென்றும், திருவள்ளுவரும்

கற்றதனலாய பயனென் கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாரெவனின்.

தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது.

பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவன் அடிசேரா தார்.

எனக் கூறுகின்றார்.

கருவில் மிதித்த கமலப்பாதமான விந்துவிலிருந்து விரிந்து உயிராய் நிற்கின்றது. இந்த ஆத்ம சக்கரத்தை நந்தி கருவில் மிதித்த கமலப்பாதத்தை அகாரமாயும், அதிலிருந்து இகாரம், உகாரம், ஓங்காரம், மகாரம் ஐந்து எழுத்துக்களாய்ப் பிரித்து விளக்கியுள்ளார். பதஞ்சலியும் தனது யோக சூத்திரத்தில் பஞ்ச அக்கரமாய் (ஐந்து எழுத்து) பிரித்து பஞ்சாக்கர மந்திரமென்று விளக்கியுள்ளார்.

கருவில் மிதித்த கமலப்பாதத்திலிருந்து உதித்த உயிர், சீவன் சிவனென்று எல்லா ஞானிகளும் கூறுகின்றார்கள். பின்வரும் திருமந்திரங்கள் அவற்றை விளக்குகின்றன.

"வித்தினிலன்றி முளையில்லை அம்முளை
வித்தினிலன்றி வெளிப்படு மாறில்லை
வித்தும் முளையும் உடனன்றி வேறில்லை
அத்தன்மை யாகும் அரன்நெறி காணுமே".

(திருமந்திரம் - 1932)

"சீவனென்ன சிவனென்ன வேறில்லை
சீவனார் சிவனாரை அறிகிலர்
சீவனார் சிவனாரை அறிந்தபின்
சீவனார் சிவனாயிட் டிருப்பரே". (திருமந்திரம் - 2017)

"தானென்று அவனென்று இரண்டென்பர் தத்துவம்
தானென்று அவனென்று இரண்டற்ற தன்மையைத்
தானென்றிரண்டுள்ளார் கேவலத் தானவர்
தானின்றித் தானாக தத்துவ சுத்தமே". (திருமந்திரம் - 2348)

"ஒன்றும் இரண்டும் இலதுமாய் ஒன்றாக
நின்று சமய நிராகாரம் நீங்கியே
நின்று பராபரை ஞேயத்தை பாதத்தாற்
சென்று சிவமாதல் சித்தாந்த சித்தியே". (திருமந்திரம் - 1437)

கருவில் மிதித்த கமலப் பாதத்திலிருந்து எழும் சக்தியை, பிராணவாயுவை உணர்வால் ஓதுவதே இறைவனின் நாமம். திருமந்திரம் விளக்கமாகக் கூறுகின்றது.

"மருவும் துடியுடன் மன்னிய வீச்சு
மருவிய அப்பு மன்னுடன் இசையும்
கருவில் மிதித்த கமலப் பதமும்
உருவில் சிவாய நமவென ஓதே". (திருமந்திரம் - 2798)

''நாட்டமிரண்டும் நடுமூக்கில் வைத்திடில்
வாட்டமுமில்லை மனைக்கும் அழிவில்லை
ஓட்டமுமில்லை உணர்வில்லை தானில்லை
தேட்டமுமில்லை சிவனவனாமே''. (திருமந்திரம் - 604)

தாயுமானவரும்,

''சைவ சமயமே சமயம் சமயாதீதப்பழம் பொருளைக்
கைவந்திடவே மன்றுள் வெளிகாட்டும் இக்கருத்தை விட்டு
பொய் வந்துழலும் சமயநெறி புகுதவேண்டாம் முத்தி தரும்
தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாரும் ஜெகத்தீரே''

எனக் கூறுகின்றார்.''

மேலும், பேரறிஞர் சி.இராமநாதன் அவர்கள் பிரணவத்தைப்பற்றி கூறும் சில கருத்துக்களைப் பின்வருமாறு காண்போம்:

''ஆகாரம், இகாரம், உகாரம், ஓங்காரம், மகாரமாகிய ஐந்தெழுத்தில் இயங்கும் ஆத்மா குரு தீட்சை பெற்ற ஞானிகளுக்கு அகாரம், உகாரம், மகாரமாகிய முப்பதங்களில் இயங்கி ஓம் என்னும் நாதத்தை, இறைவனின் நாமத்தை ஒதிச்சித்தாகாசத்தில் சோதியாய் வெளிப்படும் எனத் திருமந்திரம் விளக்குகின்றது.

''ஓரெழுத்தாலே உலகெங்கும் தானாகி
ஈரெழுத்தாலே இசைந்தங் கிருவராய்
மூவெழுத்தாலே முளைத்தோங்கும் சோதியை
மாவெழுத்தாலே மயக்கமே உற்றதே''. (திருமந்திரம் - 885)

அழியாத மெய்ப்பொருளான சீவன் 'ஓம்' என்னும் திருநாமத்தைக் கூறிக்கொண்டு சிதாகாசப் பர வெளிக்கு ஏறித் தன் பசுத்தன்மை மாறிச் சிவனாகும் தத்துவத்தைக் கீழ்க்காணும் திருமந்திரம் கூறுகின்றது:

''கூறும் பொருளிது அகார உகாரங்கள்
ஏறும் பொருளிது சிந்தையுள் நின்றிட
கூறும் அகாரம் குழல் வழி ஓடிட
மாறும் அமர்ந்திடும் அண்ணலு மாமே.'' (திருமந்திரம் - 765)

யோகிகள் பிரணவ சொரூபத்தில் மனத்தைப் பதித்துத்தவம் செய்து மண்ணுலகம் கடந்து விண்ணுலகப் பெருவெளியில் ஏறும் வழியில் பல நிலையங்களைக் கண்டு பலவாறாகப் பெயர்கள் சூட்டி விளக்கியுள்ளார்கள். திருமூலர் அவ்விடங்களை இலங்கை, தில்லை, சிற்றம்பலம், சிதம்பரம், அருளம்பலம், பேரம்பலம், சிவலோகம், சிவபூமியென்று பல பாடல்களில் கூறியுள்ளார்.

"மேரு நடுநாடி மிக்கிடை பிங்கலை
கூரும் இவ்வானில் இலங்கைக் குறியுறுஞ்
சாருந்திலை வனத் தன் மாமலயத்து
ஏறுஞ் சுழுனை இவை சிவபூமியே". **(திருமந்திரம் - 2747)**

பிராண வாயுவை அகார உகாரத்தில் கழுனை நாடியில் இயங்கச் செய்வதே தவம்.

"இடைபிங்கலை இமவானோடு இலங்கை
நடுநின்ற மேரு நடுவாஞ் சுழுனை
கடவுந் திலைவனம், கைகண்ட மூலம்
படர்வொன்றி யென்னும் பரமாம்பரமே". **(திருமந்திரம் - 2754)**

இமவான் சித்தாகாசப் பரவெளியைக் குறிக்கும்.

"அறம் அறியார் அண்ணல் பாதம் நினையுந்
திறம் அறியார் சிவலோக நகர்க்குப்
புறம் அறியார் பலர் பொய்ம்மொழி கேட்டு
மறம் அறிவார் பகை மன்னி நின்றாரே" **(திருமந்திரம் - 262)**

"அறம்	-	பிராணாயாமம் ஓதும் தவநெறி
அண்ணல் பாதம்	-	கருவில் மிதித்த இறைவனின் பாதம் ஆத்ம சக்கரத்தின் முதலெழுத்தான அகார எழுத்து
சிவலோக நகர்	-	விண்ணுலகில் தில்லை நகரம்
பொய்ம்மொழி	-	அஞ்ஞானம்
மறம்	-	பாவ வழி "

மேலும் சில சிந்தனைகள். மந்திரம் என்னும் சொல்லுக்கு விளக்கமாகப் பொருள் கூறுவது சுலபமில்லை. தொல்காப்பியம் ரத்தினச் சுருக்கமாகச் சொல்லிவிட்டது. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் "பேசாத மந்திரம்" என்கிற சொற்றொடரை உபயோகிக்கின்றார்.

"வெட்டாத சக்கரம் பேசாத மந்திரம் வேறொருவர்க்கு
எட்டாதபுட்பம் இறையாத தீர்த்தம் இனி முடிந்து
கட்டாதலிங்கம் கருதாத நெஞ்சம் கருத்தினிலே
முட்டாத பூசையன்றோ குருநாதன் மொழிந்ததுவே".

"விந்து நாதத்தில் இயங்கும் சக்கரத்தை வெட்ட முடியுமோ வாயால் பேசி உரைக்க முடியுமோ? எமக்குள் பிராணவாயுவோடு நீர் வழங்குவதையும், தேன் ஊறுவதையும், சீவன் சிவலிங்கமாய் மாறுவதையும் பஞ்சாக்கர மந்திரம் ஓதுபவர்களே அறிவார்கள். இது ஒரு பெரும் விந்தை, அற்புதம்".

''வழுதலை வித்திட்டேன் பாகல் முளைத்தது
புழுதியைத் தோண்டினேன் பூசணி பூத்தது
தொழுது கொண்டு ஓடினர் தோட்டக் குடிகள்
முழுதும் பழுத்தது வாழைக்கனியே'' (திருமந்திரம் - 2869)

கத்தரி வித்தை நாட்ட பாக கொடி முளைத்தது. மண்ணைத் தோண்ட பூசணிப்பூ வெளிப்பட்டது. என் மனத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் பல கற்பனைகளும் நாங்கள் போகிறோம் போகிறோமென்று தொழுது கொண்டு ஓடினர். மெய்ப்பொருளைப் பற்றிய அறிவு ஞானம் பழுத்து அமிர்தம் விளைந்தது.

''தத்துவமானது தன்வழி நின்றிடில்
வித்தகனாகி விளங்கி இருக்கலாம்
பொய்த் தவமாம் அவை போயிடும் அவ்வழி
தத்துவமாவது அகார எழுத்தே''. (திருமந்திரம் - 2180)

தன் ஆத்மா இயங்கும் ஐந்தெழுத்து வழியான பஞ்சாக்சர மந்திரத்தை ஓதி நின்றிடில் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்த ஞானி உலகில் வாழலாம். உலக மாயைச் சிக்குகள் கழன்றுவிடும். மெய்ப்பொருளாவது கருவில் மிதித்த கமலப் பாதமான அகார எழுத்து. அகார எழுத்தே விரிந்து பிரபஞ்சத்தில் சகல தோற்றங்களையும் படைத்துக் காத்து நிற்கும் மெய்ப்பொருள். அவனே இறைவன். திருமந்திரம் கூறுகின்றது.

''ஆரும் அறியார் அகாரம் அலனென்று
பாரும் உகாரம் பரந்திட்ட நாயகி
தாரம் இரண்டும் தரணி முழுதுமாய்
மாறி எழுந்திடுந் ஓசைய தாமே''. (திருமந்திரம் - 1751)

அகாரத்தை இறைவனாகவும், அதிலிருந்து எழுந்த உகாரத்தை இறைவி, சத்தி சக்தியாகவும், இரண்டும் சேர்ந்து பிரபஞ்சத்தைப் படைத்த ஓமெனும் ஓசையெனக் கூறுகின்றது.

''அகாரமுதலாய் அனைத்துமாய் நிற்கும்
உகாரமுதலாய் உயிர்ப்பு எய்தி நிற்கும்
அகாரம் உகாரம் இரண்டும் அறியில்
அகார உகாரம் இலிங்கம தாமே''. (திருமந்திரம் - 1753)

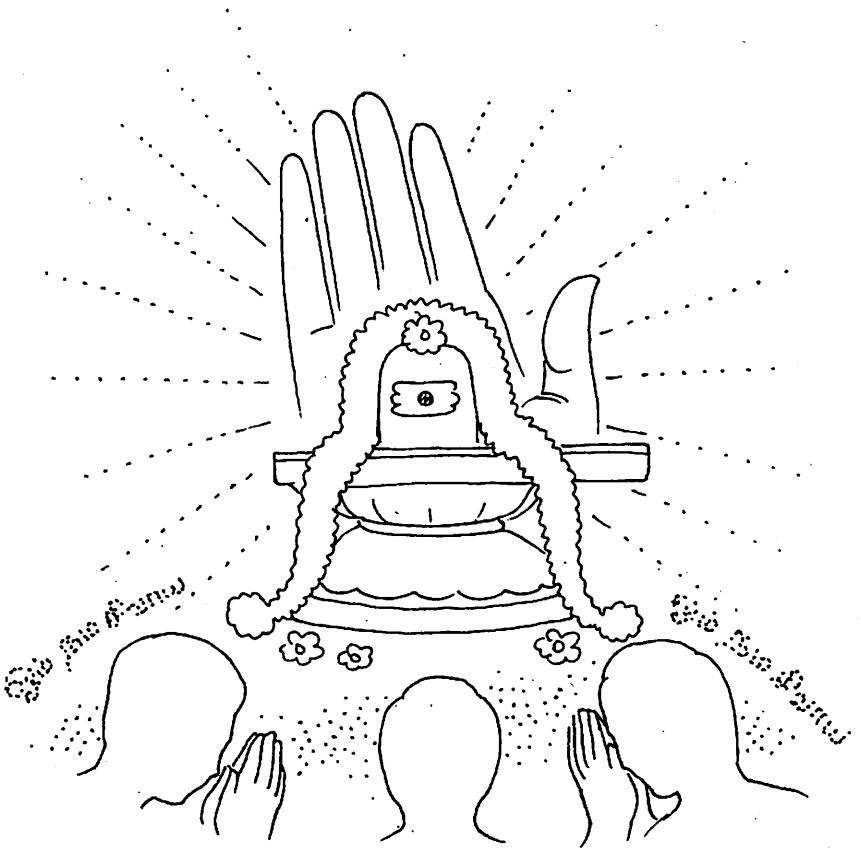
திருவள்ளுவரும் அகர எழுத்தை முதல் எழுத்தாகக் கொண்ட ஐந்து எழுத்துக்களுமே ஆதிபகவன் முதல் உலகமென்று கூறுகின்றார்.

''அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு''.

திருமூலரும் பின்வரும் திருமந்திரத்தால் இந்த உண்மையையே வலியுறுத்துகின்றார்:

"அஞ்செழுத்தால் ஐந்து பூதம் படைத்தனன்
அஞ்செழுத்தாற் பல யோனி படைத்தனன்
அஞ்செழுத்தால் இவ் அகலிடம் தாங்கினன்
அஞ்செழுத்தாலே அமர்ந்து நின்றானே". **(திருமந்திரம் - 966)**

அகாரம், இகாரம், உகாரம், ஓங்காரம், மகாரமாகிய ஐந்து எழுத்துக்களில் இயங்கும் ஆத்மா "ஓம்" என்னும் இறை நாமத்தை, பஞ்சாக்கர மந்திரத்தை ஒலிக்கின்றது. இம்மந்திரத்தைப் பற்றி ஓதினால் இவ்வுலக வாழ்வில் பேரின்பமும் ஆத்ம விமோசனமும் உண்டாகுமென்று எல்லா ஞானிகளும், முனிவர்களும், ரிஷிகளும் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்கள். நாமும் இந்த உபதேசத்தை அனுட்டித்து உய்வோமாக.

31. ''அருளாளர் பெற்ற அறிவு''

மனிதன் ஆறறிவு பெற்றவன். ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாகத் தனது அறிவாற்றலைப் பயன்படுத்தித் தான் வாழும் நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளப் பல்வேறு முயற்சிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு வெற்றியும் கண்டுள்ளான். இயற்கை ஆற்றலின் தன்மையையும், விதிமுறைகளையும் கண்டறிந்து அவற்றைத்தனது வாழ்க்கையின் வளத்திற்காக நன்றாகப் பயன்படுத்தியுள்ளான். ''இயற்கையின் குணாதிசயங்களைக் கண்டுகொண்டு அவற்றை ஆளுக'' என்னும் கோட்பாடே நமது நாகரிகத்தின் வியப்புமிக்க சாதனைகளுக்கு மையமாக இருந்து வருகிறது.

விஞ்ஞானத் துறையில் மனிதன் புரிந்துள்ள சாதனைகள் பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. இந்த அறிவினைப் பெற நாம், நமது உடல், அதைச் சார்ந்த கருவிகள், உட்கருவிகள், ஐம்புலன்கள் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துகிறோம். இக்கருவிகள் புறத்தோற்றத்தை நோக்கி இயல்பாகவே செல்கின்றன. புறத்தோற்றத்தின் விஷய அனுபவத்தில் ஈடுபடுகின்றன. ஒவ்வொரு விநாடியும் இந்த விஷய அனுபவங்கள் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய கருவிகளைத் தாக்குகின்றன. ஐம்பொறிகள் வழியாக இந்தத் தாக்குதல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. மனம் விஷய அனுபவங்களைச் சேகரிக்க, புத்தி அவற்றைப் பாகுபடுத்த, அகங்காரம் அவற்றிற்கு ஒரு எழுச்சியைக் கொடுக்க, சித்தம் அவற்றிற்கு ஒரு விளக்கம் கொடுத்துக் கிடைத்த அனுபவத்தை அறிவாக்க, அந்த அறிவு நமக்கு ''நாம்'', ''நமது'' என்கிற உணர்வினைக் கொடுத்து நம்மை ஒருவிதமான மாயையில் ஆழ்த்துகின்றது. நமது அன்றாட வாழ்வில் நாம் ஏதாவது ஒரு சிறிய சாதனையைப் புரிந்திருந்தாலும் அது நமது சாதனை, அதை நாம் புரிந்தோம் என்று எண்ணி, மகிழ்ச்சியடைந்து, பெருமிதம் கொண்டு நம்மைப் பிறரிடமிருந்து பிரித்துக் கொண்டு, வேற்றுமை காட்டி நமக்கென்று ஒரு தனித்தன்மையை நாம் சதா வலியுறுத்தி வருவதும் இந்தக் கருவி, கரண இயக்கத்தின் அடிப்படையில்தான். இந்த இயக்கம் நமது உடலில் நடைபெறுகிறது. நமது உடல் ஐம்பூதங்களால் ஆகியது. அங்கே ஞான இந்திரியங்களாகிய ஐந்து பறவைகள் தங்குகின்றன. அவை ஐம்புலன்கள்வழி சதா செல்லுகின்றன. இத்துடன் நமது உடலில் ஐந்து கன்மேந்திரியங்கள் உள்ளன. அவை புரியும் செயல்களும் உடலுக்கு அனுபவத்தைச்

சேர்க்கின்றன. இவ்வாறு ஒரு இயக்கம் நடைபெறுகின்றதென்றால் அதை நடத்த ஒருவன் வேண்டும். அதுவே உடலை இருப்பிடமாகக் கொண்ட உயிராகும். உயிரானது உடலின் பல்வகைக் கருவிகளைத் தனது இயக்கத்திற்குப் பயன்படுத்தி வருகின்றது. இதைத் திருமந்திரம் அழகாக எடுத்துக்காட்டுகிறது.

"புலம் ஐந்து புள் ஐந்து புட்சென்று மேயும்
நிலம் ஐந்து நீர் ஐந்து நீர்மையும் ஐந்து
குலமொன்று கோல்கொண்டு மேய்ப்பான் ஒருவன்
உலம்வந்து போம்வழி யொன்பது தானே".

(திருமந்திரம் - 2025)

கருவிகள் கருவிகளே. அவை சடப்பொருள்கள் தானாக இயங்கமாட்டா. உயிரின் அறிவாற்றலால் அவை இயங்குகின்றன. எனினும், கருவி கரணங்களோடு உயிரானது இணைந்து செயல்படும்பொழுது, கருவி கரணங்களே தானாகவே இயங்குவது போன்ற ஒரு பிரமை நமக்குத் தோன்றுகிறது. உயிர் வேறு. கருவி கரணங்கள் வேறு என்கிற நிலை அறியப்படாதபொழுது கருவி கரணங்களே தன்னிச்சையாக செயல்படுகின்றன என்கிற மயக்கம் நம்முன் எழுகிறது. உயிருக்குக்கருவி கரணங்கள் தேவை. கருவி கரணங்கள் இல்லாதபொழுது உயிர் இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கும். இறைவன் அருளால் உயிருடன் உடலும், கருவி கரணங்களும் பிறப்பின்போது சேருவதால் உயிருக்கு விளக்கம் பெறக்கூடிய வாய்ப்புக்கிட்டுகிறது. விஷய அனுபவங்களைப் பற்றிய அறிவைப் பெறுவதற்கும் தகுதி கிடைக்கின்றது. விஷய அனுபவங்களையே உண்மையானவை என்றும், அவற்றைப்பெற வசதி செய்து கொடுக்கும் உடம்பும் கருவிகளுமே உண்மையானவை என்றும் ஒருவித விபரீத உணர்வும் உயிருக்குத்தோன்றத் தொடங்குகின்றது. நாய் வாலாட்டும். வால் நாயை ஆட்டுமா? உடம்பைப் பற்றி நம்முடைய மனத்திலே தோன்றும் விபரீத எண்ணம் வால் நாயை ஆட்டுவது போல் உள்ளது.

கருவி கரணங்கள் வழியாக நாம் பெறும் அறிவு உயிரைச் சேர்ந்த அறிவாகும். உயிருக்கு அறியும் தன்மை உண்டு. உயிரே அறிவுமயம் எனவும் கொள்ளலாம். ஆனால், உயிரானது எத்தகைய அறிவினைப் பெறுகிறது என்பது உயிரின் பக்குவ நிலையைப் பொறுத்திருக்கின்றது.

ஆகவே, நாம் பெறும் விஷய அனுபவங்களைப் பற்றிய அறிவு உயிரின் திறனுக்கேற்ப நிற்கும். இந்த அறிவு நமது கல்வி கேள்விகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. மனிதனின் ஆக்கபூர்வமான சக்தி இந்த அறிவைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மனிதன் பல துறைகளில் முன்னேற வழிவகை செய்கிறது. சமுதாய வளர்ச்சிக்கு இந்த அறிவே மையமாகிறது. விஷய அனுபவங்களின் அறிவு விஞ்ஞானம், கலை, பண்பாடு ஆகிய துறைகளில் மனிதன் பல பிரமிக்கத்தக்க சாதனைகளைப்புரிய